

Hồi thứ Sáu Mười Một CHỐNG CƯỜNG ĐỊCH ĐỦ MẶT HIỀN TÀI

Trong lúc quần hùng bật lên tiếng la kinh ngạc thì một dãy tiếng hú văng vẳng vọng lại.

Vì trong trận đánh hôm qua, Tuệ Phàm thiền sư gặp phải Âm Tà thần công của Thuần Vu thế gia, bọn Tuệ Phàm thiền sư mười mấy người công lực thâm hậu là thế mà còn bị một mình Thuần Vu đại phu nhân đánh cho mỗi một. Mụ lại đánh chết Nhiên Lê cư sĩ rồi ung dung bỏ đi. Nếu lần này có đến bốn nhân vật như mụ thì kết quả khó mà tưởng tượng được.

Độc Cô Nhạn trong lòng cũng hồi hộp không yên. Tuy Chàng đã được Ngô Quả lão thiền sư truyền cho năm chiêu tuyệt kỹ Thiếu lâm nhưng công lực chàng cao thâm đến trình độ nào, liệu có chống nổi bốn tay cao thủ của Thuần Vu thế gia không thì thật khó mà biết trước được.

Đồng thời Độc Cô Nhạn còn một chuyện rất lấy làm khó nghĩ nữa là tuy chàng đã ra lòng hạn độc không nhìn nhận song thân nhưng chàng vẫn là người dòng họ Thuần Vu thế gia. Dù cho công lực chàng đủ diệt trừ bọn Thuần Vu đại phu nhân, liệu chàng có thể giết chết bọn họ được không?

Bao nhiêu luồng tư tưởng nổi lên như sóng cồn trong đầu óc chàng, chàng không biết phải làm thế nào cho phải.

Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình sững sốt hỏi:

– Bốn tay cao thủ tuyệt thế này ở đâu đến?

Mục quang lão vẫn không ngớt nhìn Lâm Thiên Lôi chậm chậm ra chiều thù hận sâu cay. Lão đang suy nghĩ chẳng biết có nên ra tay chiến đấu nữa không?

Độc Cô Nhạn trong lòng nóng nảy bồn chồn. Chàng không có nhiều thì giờ để giải thích vì tiếng hú dài kia đã nghe gần lắm chỉ trong chớp mắt là người có thể tới nơi.

Đồng thời chàng sợ chân tướng mình bị Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình khám phá ra nên chàng ấp úng không nói gì, tuy lòng nóng như lửa đốt.

Tuệ Phàm thiền sư niệm phật hiệu luôn mấy tiếng rồi tiến ra một bước hỏi:

– Đoàn thí chủ! Thí chủ có tin được lão tăng không?

Đoàn Vân Trình chấp hai tay nói:

– Lão tăng là một cao tăng cửa phật, dĩ nhiên tại hạ tin quá đi rồi nhưng...

Tuệ Phàm thiền sư vội ngắt lời:

– Bất luận Đoàn thí chủ và Tứ bất đại sư cùng Độc Cô hiệp sĩ có chuyện

dây đưa gì với nhau, việc dàn xếp trông vào một mình lão tăng.

Tuệ Phàm thiên sư ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

– Chẳng dấu gì Đoàn thí chủ. Hiện giờ bọn lão tăng đang ở trong tình trạng rất nguy nan.

Đoàn Vân Trình đảo mắt nhìn quanh gắt lời:

– Thảo nào các vị tiền bối đều tụ tập vào đây. Chắc đối phương là bọn người Thuần Vu thế gia rồi.

Tuệ Phàm thiên sư trịnh trọng gật đầu chấp tay đáp:

– Đúng thế! Tuy bọn lão phu chiến đấu với bọn Thuần Vu thế gia mà thực sự là cuộc chiến đấu cho toàn thể võ lâm giữa hai phe chính tà. Đoàn thí chủ mình mang tuyệt nghệ độc đáo liệu có viện trợ bọn lão tăng được không?

Thiên sư chưa dứt lời thì lại một tiếng hú rất dài nữa vọng lại. Cứ nghe tiếng hú mà đoán thì người chỉ còn cách mấy trăm trượng.

Đoàn Vân Trình lắng tai nghe rồi nói:

– Tại hạ đã gặp vụ này lại có mệnh lệnh của lão thiên sư kể ra nên giúp một tay nhưng...

Lão đảo mắt nhìn quanh bốn phía Đại hùng điện rồi nói tiếp:

– Đáng tiếc là họ đã tới nơi không kịp bài ra một tòa độc trận. Bất luận là ai cũng khó lòng ra khỏi được trận của tại hạ...

Tuệ Phàm thiên sư vội nói:

– Bọn lão tăng hãy tạm núp vào chỗ tối, chờ bọn địch tới sẽ liệu bề xuất chiến.

Tuệ Phàm chưa dứt lời đã hất tay áo bào một cái rồi cùng Độc Cô Nhạn và bọn Thân Công Thường ẩn vào trong những bụi cây rậm bốn góc sân trước,

Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình mắt vẫn chưa rời khỏi Tứ Bất hòa thượng, lão vung tay áo bào lên một cái. Lập tức phía trước Đại hùng bảo điện xô ra một làn mù trắng mịt mù. Lão cười nhạt nói:

Tuy không kịp bày trận, nhưng “Thất trùng vu” này đủ khiến cho bọn người tới nơi phải nhụt nhuệ khí.

Đoạn lão xoay mình ẩn vào trong bóng tối.

Giữa lúc Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình ẩn vào bóng tối thì một bóng đen nhảy sổ lại.

Người này hai chân cứng đơ. Lúc hạ mình xuống khẽ bật lên tiếng lách cách. Ai nghe cũng biết đó là hai chân chắp.

Độc Cô Nhạn vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Nguyên chàng nhận định bọn người mới đến là bọn Thuần Vu thế gia, không ngờ đây lại là Vô Danh Tẩu.

Chàng cùng lão chia tay ở núi Bắc Mang rồi từ đó chưa được gặp lần nào.

Vô Danh Tẩu hạ mình xuống đất rồi, lão khẽ la lên một tiếng ủa tự hỏi:

– Lạ thiệt! Chẳng nhẽ những người trong này chết sạch rồi ư?

Nguyên những trạm canh gác vòng ngoài bốn mặt Linh Thạch Tự này đã triệt bỏ hết. Khắp nơi trong chùa lại không chuông trống, đèn lửa tắt hết tựa như chốn không người.

Lão chưa dứt lời lại có ba bóng nữa nháy vào.

Độc Cô Nhạn đã nhìn rõ. Ba người về sau là Lê Vi Tử Thiên Long Tăng và Địa Khuyết đạo trưởng.

Bỗng nghe Địa Khuyết đạo trưởng la lên:

– Vô Danh lão nhi, chúng ta đã đến chậm quá rồi phải không?

Lê Vi Tử đứng giữa Thiên Long Tăng và Địa Khuyết đạo trưởng đột nhiên quát lên:

– Đâu đấy hãy đứng yên.

Vô Danh Tẩu cười hỏi:

– Ông bạn già lại sinh chứng gì rồi đó?

Lê Vi Tử lưng hơi còng lại đeo một gói nhỏ trông rất buồn cười. Lão thò tay vào bọc móc ra một vốc, liệng cho mỗi người một viên rồi nói:

– Mỗi người hãy uống một viên thuốc này!

Nguyên lúc lão liệng ra ba viên thuốc tựa hồ như ba mũi ám khí để chia cho Vô Danh Tẩu, Thiên Long Tăng và Địa Khuyết đạo trưởng.

Vô Danh Tẩu đón lấy viên thuốc cầm tay rồi cười mát hỏi:

– Thuốc không có mùi vị, chẳng hiểu bên trong có chất độc gì không?

Lê Vi Tử chổng râu lên đáp:

– Bất luận có chất độc hay không, nếu lão không muốn uống thì trả lại cho lão phu.

Vô Danh Tẩu cả cười đáp:

– Thuốc đã vào tay lão phu, có lý nào lại trả cho ông bạn được?

Lão nói rồi bỏ vào miệng nuốt.

Bốn người vẫn chưa tiến thêm một bước nào, không biết bàn định thế nào rồi tựa lưng vào nhau, đứng quay ra bốn phía tựa hồ sắp lâm đại địch.

Bốn người này đều là những tay cao thủ hiếm có trên đời. Họ vừa nháy vào trong trang viện đã phát giác ra bốn mặt có đến mười mấy người dang dấu hình trong bóng tối.

Nguyên khi Thiên Long Tăng và Địa Khuyết đạo trưởng đem Kim ty thảo đi

rồi dọc đường gặp Lê Vi Tử và Vô Danh Tẩu. Bốn vị lại nghe tin của đệ tử Cái bang đưa đến, liền tới thẳng núi Phục Ngưu.

Thiên Long Tăng đồng dục tuyên phật hiệu rồi nói:

– Bất luận các vị là bạn hay thù, cũng mời ra đây để tương kiến đã.

Bỗng từ trong bóng tối nhảy vọt ra một bóng vàng cười khanh khách hỏi:

– Các vị còn nhận ra lão tăng chăng?

Thế ngoại tam kỳ và Lê Vi Tử đều nổi lên một tràng cười lớn. Vô Danh Tẩu vuốt râu la lên:

– Dĩ nhiên là phải nhận ra, dù lâu ngày không gặp nhưng vừa trông thấy đã biết ngay là Tuệ Phàm hòa thượng.

Quần hùng còn ở trong bóng tối cũng lục tục chạy ra. Tứ bát hòa thượng chạy sau Lâm Thiên Lôi. Hai người đều lấp ló không có vẻ tự nhiên.

Thế ngoại tam kỳ và Lê Vi Tử tới nơi làm tăng thêm thực lực rất nhiều. Nhất là trong bọc của Lê Vi Tử có thuốc chữa được ác tật cho bọn Thuần Vu thế gia, tuy nhiên trước mặt vô cùng sáng sủa nhưng trong lòng Độc Cô Nhạn cùng Tứ bát hòa thượng vẫn trầm trọng nguyên như trước, nguyên nhân chỉ vì sự hiện diện của Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình.

Bọn Hà Lạc Diệu Tẩu Thân Công Thường, Hủ Mộc Ẩn Giả, Vô vi Tử mười mấy vị lão quái cùng Thế ngoại tam kỳ quen biết nhau hâm mộ danh vọng, bây giờ gặp lại được nổi mừng kể sao cho siết thiếu gì những chuyện hàn huyên.

Trừ Lâm Thiên Lôi cùng Tứ bát hòa thượng. Lê Vi Tử cùng Thiên Nam Độc Thánh cũng nhận có điều khác lạ.

Thiên Nam Độc Thánh từ trong bóng tối chậm chạp đi ra tiếng bước chân có vẻ trầm trọng.

Lê Vi Tử ngó thấy Thiên Nam Độc Thánh nét mặt lão tươi lên một chút rồi lại cúi xuống ra chiều giận dữ.

Thiên Nam Độc Thánh do dự một chút rồi chấp hai tay như có điều chi muốn nói nhưng lão lại hắng giọng một tiếng rồi ngoảnh đầu ra phía khác.

Tuệ Phàm thiền sư thấy tình hình này vội chạy tới tươi cười hỏi:

– Chắc hai vị lúc trước đã từng quen biết nhau?

Thiên Nam Độc Thánh hơi ra chiều bẽn lễn, lão không nói gì.

Lê Vi Tử lạnh như tiền, hắng giọng đáp:

– Lão phu chưa gặp qua bao giờ.

Tuệ Phàm thiền sư chưng hửng, rồi cười gượng và quay ra chỗ khác.

Vô Danh Tẩu đảo mắt nhìn qua bốn phía bỗng la lên bằng một giọng quái gở:

– Nghe nói Độc Cô Nhạn đã tới đây mà sao lại không thấy?

Tuệ Phàm thiên sư vội nói ngay:

– Độc Cô hiệp sĩ đã tới đây nhưng...

Vô Danh Tẩu vội hỏi ngay:

– Sao? Y lại bỏ đi rồi ư?

– Không phải.

Tuệ Phàm thiên sư xoa tay lia lịa hạ thấp giọng xuống nói:

– Lão tăng mời y vào trong mật thất để chờ đợi. lát sau y sẽ ra tương kiến.

Vô Danh Tẩu cười khanh khách nói:

– Quý tự đây cũng có mật thất, hay là lại giống chùa Hồng Liên.

Tuệ Phàm thiên sư bẽn lễn đáp:

– Lão hiệp sĩ khéo nói giỡn...

Lâm Thiên Lôi chạy tới cười nói:

– Vô Danh hiệp sĩ...

Vô Danh Tẩu quay lại nhìn chàng lấy làm kỳ lạ hỏi:

– Phải chăng các hạ là Âm Thánh Lâm Thiên Lôi?

Độc Cô Nhạn đỏ mặt lên đáp:

– Chính là lão phu.

Chàng đã đeo mặt nạ nên khi đỏ mặt vì thẹn mà cũng không bị đối phương trông thấy. Âm điệu chàng bắt chước giống người già giống hệt Lâm Thiên Lôi nên Vô Danh Tẩu đã nhiều kinh nghiệm lại lăm kế mưu mà không khám phá ra được Lâm Thiên Lôi trước mặt là chân hay giả.

Lão lại ngấm nghĩa chàng chút nữa rồi hỏi:

– Các hạ vẫn còn cường kiện thế này mà sao lại có tin đồn là chết rồi?

Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười đáp:

– Những tin đồn trên chốn giang hồ phần nhiều là tin thất thiệt, lão hiệp sĩ còn lạ gì nữa mà cứ tin người ta.

Vô Danh Tẩu vuốt râu nói:

– Lời đồn trên chốn giang hồ tuy không tin được nhưng tin tức của lão phu thì nhất định không sai.

Độc Cô Nhạn mấp má môi toan tìm câu trả lời địch đáng thì Tuệ Phàm thiên sư vội chạy tới nơi nói:

– Hai vị hà tất vì một câu chuyện nhỏ mọn mà phí thời giờ. Hiện nay...

Vô Danh Tẩu ung dung cười hỏi:

– Hiện giờ thì người của Thuần Vu thế gia đã tới nơi rồi phải không?

Tuệ Phàm thiên sư khẽ niệm phật hiệu đáp:

– Tuy họ chưa đến nhưng thế nào rồi cũng đến. Cuộc chiến đêm qua may nhờ âm công của Lâm lão hiệp sĩ kiềm chế được mười mấy tên trong bọn Thuần Vu thế gia. Nhưng còn một vị Thuần Vu đại phu nhân mà bọn lão tăng mười mấy người liên thủ đối địch còn bị mù giết mất Nhiên Lê cư sĩ rồi ung dung bỏ đi. Nếu đêm nay họ kéo cả ổ đến đây...

Nhà sư mặt hơi đỏ lên, dừng lại không nói nữa.

Vô Danh Tẩu cười mát nói:

– Thế thì cuộc chiến đêm nay là trận đánh để quyết định hơn thua còn mất.

Tuệ Phàm thiên sư đáp:

– Chính là thế đó.

Vô Danh Tẩu lại hỏi:

– Nếu bọn Thuần Vu thế gia không tới thì sao?

Tuệ Phàm thiên sư chưng hửng đáp:

– Cái đó ra ngoài sự tiên liệu của mọi người. Trường hợp này chúng ta sẽ tính kế lâu dài.

Vô Danh Tẩu vẫn ung dung đảo mắt nhìn quanh bốn phía rồi nói:

– Coi tình hình này thì các vị có mặt tại đây đều lựa chọn trong các tay cao thủ hạng nhất, đủ để đối phó với Thuần Vu thế gia mà tranh thắng bại...

Độc Cô Nhạn không nhin được cũng lên tiếng:

– Nghe nói Vô Danh hiệp sĩ đã nghiên cứu được dược vật để chữa chứng ác tật cực kỳ nan giải của người Thuần Vu thế gia. Chẳng hay hiện nay đã tìm kiếm được chưa?

Vô Danh Tẩu đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn chàng hỏi lại:

– Tại sao các hạ lại biết việc này?

Độc Cô Nhạn ngẩn người ra một chút rồi đáp:

– Cái đó... Lão phu ngẫu nhiên nghe người ta đề cập đến mà thôi.

Vô Danh Tẩu cười ruồi hỏi:

– Ngẫu nhiên ư?

Lão đưa cặp mắt sắc bén nhìn Tứ bất hòa thượng hỏi:

– Lão trọc kia! Lão phu thất vọng về người lắm.

Tứ bất hòa thượng toét miệng nhe răng đáp:

– Bản hòa thượng đã làm hết sức, tuy mấy phen mất liên lạc với lão, nhưng

bởi đó là Cái bang gặp tai kiếp, tin tức khó đưa tới nơi chứ có phải bản hòa thượng lười nhác đâu.

Vô Danh Tẩu hừ một tiếng rồi dùng phép truyền âm nhập mật hỏi:

– Lâm Thiên Lôi, lão phu thấy ngươi mà không khỏi hoài nghi?

Lâm Thiên Lôi đảo mắt nhìn quanh rồi cũng dùng phép truyền âm nhập mật đáp:

– Mục quang của lão tiên bối thật là sắc bén! Thực tình chẳng dám giấu gì, tại hạ là Độc Cô Nhạn, Thứ thuốc kia...

Vô Danh Tẩu ngắt lời:

– Kim ty thảo đã đến tay rồi, nếu nỡ được Thuần Vu thế gia khỏi gây loạn thì ngươi là người công đầu.

Độc Cô Nhạn cảm khái thở dài nói:

– Lão tiên bối nên biết cho tại hạ nào phải kẻ ham công, mà chỉ muốn biết thuốc đó đã chế xong chưa?

Vô Danh Tẩu gật đầu đáp:

– Thuốc chế xong rồi. Bây giờ chỉ còn vấn đề là Thuần Vu thế gia có chịu uống hay không thôi.

Độc Cô Nhạn ngậm ngừng đáp:

– Cái đó... thật là một vấn đề khó có thể biết được trước.

Chàng đã biết chuyện này khó khăn chẳng những từ Thuần Vu lão phu nhân trở xuống đều không muốn vì uống thuốc chữa bệnh rất bị giảm sút võ công, hơn nữa dù họ có nguyện ý trị ác tật nhưng khi nào họ đã tin ngay Vô Danh Tẩu cùng quần hùng.

Hai người nói chuyện đều dùng phép truyền âm nhập mật nên người ngoài không nghe thấy. Lúc hai người nói chuyện cũng chẳng ai chú ý. Chỉ có một mình Tuệ Phàm thiền sư là trong lòng thắc mắc không yên.

Giữa Thiên Nam Độc Thánh cùng Tứ bát hòa thượng và Độc Cô Nhạn dường như có mấy dây ràng buộc với nhau. Mặt khác giữa Vô Danh Tẩu và Độc Cô Nhạn có mối liên quan gì? Thiền sư không sao hiểu được.

Sau nữa giữa Lê Vi Tử và Thiên Nam Độc Thánh dường như cũng có chuyện. Trước mắt quần hùng tuy nhiều mà không vui vẻ với nhau cho lắm. Đó là những điều khiến nhà sư phải thắc mắc.

May mà Vô Danh Tẩu không hỏi vặn đến chuyện Độc Cô Nhạn. Lão đưa mắt nhìn Tuệ Phàm thiền sư hỏi:

– Trong quý tự đây có cái chảo sạch sẽ nào lớn không

Tuệ Phàm thiền sư không hiểu hỏi lại:

– Vật đó thì khó gì đâu nhưng chẳng hiểu hiệp sĩ dùng vào việc gì?

Vô Danh Tẩu đáp:

– Lão phu không rảnh nói kỹ được, xin thiền sư cho đốt ngay một lò lửa trong Đại hùng bảo điện và bắc một cái vạc lớn lên, đổ đầy nước vào trong, dùng than củi đun sôi lên.

Độc Cô Nhận không nhịn được hỏi ngay:

– Chẳng nhẽ thuốc chưa chế xong hay sao mà phải nấu tại đây?

Vô Danh Tẩu lắc đầu đáp:

– Thuốc kia chế luyện xong rồi, còn thứ thuốc này khác. Trước khi uống thuốc kia phải đun nước đến một trình độ hỏa hậu nhất định mới có công hiệu.

Độc Cô Nhận vui vẻ nói:

– Nếu vậy thì hay lắm. Xin lão thiền sư mau sai người chuẩn bị đi.

Nguyên Độc Cô Nhận sợ bọn người kém công lực phải chịu tai ương nên sau trận đánh đêm qua, chàng đã sai giải tán hết khách nơi. Một số quân hùng thì do đệ tử phái Thiếu lâm khoản đãi trong nhà khách xá, nên bên mình Tuệ Phàm thiền sư chẳng có một nhà sư nào phục thị.

Vô Danh Tẩu lấy làm kỳ hỏi:

– Độc Cô Nhận! Xem chừng lão hòa thượng này kính phục người lắm thì phải. Vậy cái vụ giết chín sáu tay cao thủ các phái tại núi Nhật Nguyệt lão không hỏi gì đến ư?

Dĩ nhiên Vô Danh Tẩu dùng phép truyền âm nhập mật để hỏi chàng câu này.

Độc Cô Nhận khẽ thở phào nhẹ nhõm đáp:

– Lão thiền sư là người cao xa, lão nghe tại hạ phân biệt rõ trắng đen, và lão còn biết coi tướng người đã hiểu rõ nội tâm chân giả...

Vô Danh Tẩu cười hích hích nói:

– Cái kiểu xem tướng người đó... thì lão phu đây cũng làm được, có điều so với lão trọc Thiên Long thì mình kém một chút.

Độc Cô Nhận ra chiều đắc ý nói:

– Ngoài ra tại hạ còn có một đoạn duyên kỳ ngộ là được gặp vị sư phó của Tuệ Phàm thiền sư...

Vô Danh Tẩu ngạc nhiên hỏi:

– Ngộ Quả thiền sư hả?

– Đúng thế.

Vô Danh Tẩu lại hỏi:

– Ngô Quả thiên sư hãy còn sống ư?

Độc Cô Nhận buồn rầu đáp:

– Người quy tiên đêm qua rồi, và chết về tay Thuần Vu đại phu nhân. Vì trăm năm trước Ngô Quả thiên sư là người đứng đầu gây ra vụ thảm án cho nhà Thuần Vu.

Vô Danh Tẩu hai mắt tròn xoe hỏi:

– Chính miệng lão thiên sư nói với người như vậy hay sao?

Độc Cô Nhận đáp:

– Chẳng những chính lão thiên sư kể rõ chuyện này mà còn tặng thanh Long Tuyền bảo kiếm để trút trách nhiệm phục hưng phái Thiếu lâm lên đầu tại hạ nữa.

Vô Danh Tẩu ngó thanh trường kiếm ở trên lưng Độc Cô Nhận lắc đầu nói:

– Độc Cô Nhận! Người thật chuốc lấy bao nhiêu phiền não vào người.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

– Người đã là truyền nhân của phái Thiết huyết, lại mang Cửu bồng đồng bài của Cái bang. Cha con Lý bang chúa Cái bang bị thảm tử khiến cho Cái bang lâm vào tình trạng bị mưa dập gió vùi, long lay đến cội rễ thì lẽ dĩ nhiên chấn hưng Cái bang là một việc nghĩa không nên khước từ. Nay người lại tiếp thụ thanh Long Tuyền kiếm của phái Thiếu lâm thì sau này...

Lão thở phào một cái rồi không nói nữa.

Độc Cô Nhận trong lòng cũng trầm trọng vô cùng. Trong người chàng còn bao nhiêu chuyện phiền não. Nào chữa thuốc cho ái nữ của Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình, nào mẹ con Thẩm thiên Hoa bị cầm tù vì việc Thuần Vu thế gia, nào điều tra nguyên nhân cái chết của Lâm Thiên Lô, nào mối liên quan của song thân mình... bấy nhiêu chuyện làm cho chàng phải điên đầu.

o O o